

De Ster.

*Half-Maandelijksch Tijdschrift van
de Heiligen der laatste Dagen.*

„Die Mijne geboden heeft, en dezelve bevaart, die is het, die Mij lief heeft; en die Mij lief heeft, zal van Mijnen Vader geliefd worden; en ik zal Mij zelven aan hem openbaren.
JOHANNES 14 : 21.

No. 12. 15 Juni.	Abonnementsprijs; per jaar: Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1.00.	7e Jaargang 1902.
----------------------------	--	------------------------------------

Twee en zeventigste Algemeene Halfjaarlijksche Confereentie,

gehouden in den Tabernakel te Salt Lake City.

Vervolg van bladzijde 166.

DERDE DAG.

De vergadering werd geopend des voormiddags om 10 uur, het koor zong het lied:

„Wij danken u, Heer, voor een profet“.

gebeden werd door Ouderling William Budge van den Bear Lake ring, het koor zong:

Gij dwaze ziel die doolt,
Ver van het pad der dengd.

Ouderling Ben E. Rich, Pres. der Zending in de zuidelijke Staten, was de eerste spreker en sprak over het zendingswerk aldaar. Sedert hij over die zending had gepresideerd, hadden er over de duizend zendelingen gearbeid en er waren vierduizend menschen gedoopt. Meer dan anderhalf miljoen tractaten zijn verspreid, en bovendien duizende boeken. Hij geloofde dat behalve de groote steden, er geen huis bestaat dat niet door de Ouderlingen bezocht is. Het volk in de zuidelijke staten is een goed volk meestal godsdienstig, en niet huichelachtig. Wanneer zij uwe vijanden zijn, zoo zijn zij dit in 't openbaar; en de Ouderlingen hebben vele vrienden evenals vele vijanden verworven. Hij sprak aangaande de predikanten, hoe ijverig zij geweest zijn, om het zendingswerk tegen te gaan. „Vijf en tachtig percent van degenen die een oppositie tegen de zendelingen verwekte waren predikanten. In een der zuidelijke staten hebben de „Chris-

telijke" (?) predikanten getracht om in dien staat een wet in te voeren tegen het prediken zonder salaris. Doch dit alles heeft niets gebaat, maar heeft het werk des Heeren tot grooteren bloei gebracht. Hij geloofde dat indien Christus tot zulk een volk kwam, het niet lang zou duren voordat zij zouden roepen: „Kruist Hem”!

Ouderling Joseph Mc. Rae, Pres. der Zending in Colorado was de volgende spreker. Hij zeide o.a. dat die Zending zeer groot was daar zij zich over acht staten uitstrekt. Hij zeide dat hij hoegenaamd geen tegenstand ondervond, en wenschte dik wijls dat zulks het geval was, omrede er zeer veel onverschilligheid bestaat, en een weinig tegenstand zou wellicht wat meer belangstelling op godsdienstig gebied teweeg brengen. Hij verheugde zich grootelijks in de prediking des Evangelies, en hoopte zich het overige zijner dagen in het werk des Heeren bezig te houden.

Ouderling James G. Duffin, Pres. der zending in de Zuidwestelijke staten, zeide eveneens dat zijn zendingsveld zeer uitgestrekt was, en onder een liberale volksklas. De Ouderlingen ondervinden weinig vervolging, en werden in 't algemeen zeer goed behandeld. Zij hebben tamelijk veel succes, en er worden vele boeken verkocht. De Ouderlingen verklaren met nadruk de waarheid, dat God zich weër opnieuw geopenbaard heeft. Zij gevoelen het zeer noodzakelijk om te verkondigen wat God in deze dagen verricht, en niet zoo veel wat Hij in 't verleden gedaan heeft. Niet lang geleden hadden zij tienduizend Boeken van Mormon laten drukken, en bijna de helft der kosten is door de aldaar werkende Zendingen gedekt geworden.

Hij verheugde zich in de uitdrukking onlangs gedaan door het volk van Missouri, want hij had kort geleden een brief van een vriend ontvangen die hem mededeelden dat een gedeelten des lands waar de plaats van den Tempel aangewezen is, aangekocht kon worden.

Ouderling George Teasdale, van den raad der Apostelen, was de volgende spreker. Hij zeide dat de uitkomsten van de herstelling van het Evangelie wondervol zijn. Nochtans dit was door de vroegere profeten voorspeld geworden. Het is het Evangelie in al hare volheid, autoriteit, gaven en zegeningen. En de gehoorzaamheid aan hetzelfde opent ons den weg voor vooruitgang in kennis en goddelijke waarheid, en een getuigenis van het werk des Heeren, zooals wij die in deze conferentie zoo ruimschoots behoord hebben. Elk getrouw lid van deze Kerk, heeft het recht om door openbaring te weten of dit werk van God is. Hij sprak daarna nog eenigen tijd over het merkwaardige werk der zendingen en zeide, dat, het niet alleen het getal der leden vergroot, maar dat het strekt tot de ontwikkeling van geloof in degenen die in het van God gegeven werk geëngageerd zijn. Ouderling Teasdale besloot met een persoonlijk getuigenis van de herstelling des Evangelies door den Profeet Joseph Smith.

Ouderling John Henry Smith, van den raad der Apostelen,

nam den overigen tijd in beslag. Hij had het voorrecht gehad om gedurende de laatste maand een reis door de Oostelijke Staten te maken. Hij had verscheidene plaatsen bezocht waar de Ouderlingen werkzaam zijn. De geest van het volk in die staten is jegens de Ouderlingen zeer verbeterd en zij vinden veel aanmoediging. Velen zijn onderzoekende, en velen zijn geneigd om de waarheid te vinden. De rapporten die gepubliceerd worden van onze vergaderingen zijn gunstig. Hij sprak aangaande het doel waarvoor de Heere het Evangelie teruggebracht heeft. De wereld moet gewaarschuwd worden voordat het einde komt. Hij dacht dat wij er beter voor ingericht waren dan ooit te voren. Er bestaat meer gelegenheid om de jeugd een goede opvoeding te geven dan ooit te voren. En daarom zoude de huishoudingen van de Heiligen der laatste Dagen beter in staat zijn, om de aanvallen van de tegenstanders afteweren, en hen te onderwijzen. Er zijn duizenden en duizenden die de klanken van het Evangelie gehoord hebben, en hebben hunne ideeën aangaande het volk van God veranderd, terwijl er nog duizenden zijn die gelooven dat de Mormonen het goddelooste volk op aarde zijn. En laatstgenoemden moeten tot een waar begrip van onzen toestand gebracht worden. Er zijn ook vele oprechten in de wereld, die de leugenachtige rapporten onzer lasteraars niet gelooven. Er zijn millioenen van menschen welke, in hunne harten aan de Goddelijke zending van Joseph Smith gelooven, en de tijd zal komen dat zij zich met dit werk zullen vereenigen.

Hij hoopte dat de Heiligen van de heiligheid van dit werk zouden doordrongen worden. Hij gaf zijn getuigenis aangaande de grootheid van dit werk in de laatste dagen. Het koor zong ten slotte den lofzang:

„Rouse, o ye mortals”.

dankzegging door Ouderling Lewis, van den Benson-ring.

De opkomst was zoo groot dat de groote tabernakel het volk niet kon bevatten en dientengevolge werd er op denzelfden tijd een vergadering in de Assembly Hall gehouden. Alwaar Apostel Heber J. Grant Pres. der Japansche zending de leiding had. Ook dit gebouw is zeer groot en in 't bezit van een uitstekend koor, dat ook hare goede diensten bewees; er waren eveneens eenigen van de Apostelen tegenwoordig en mannen in het Hooge Priesterschap, en men genoot den zelfden geest, en het brood des levens werd in ruime mate uitgedeeld.

De namiddag- en sluitings vergadering werd geopend door het koor met het zingen van den lofzang:

„Praise the Lord, al ye nations”!

het gebed werd geofferd door Ouderling David John van den Utah-ring, het koor zong vervolgens den lofzang:

„Hark! hark! my Soul”.

Ouderling John Smith, Presideerende Patriarch der Kerk, was

de eerste spreker. Hij gaf getuigenis van de waarheid welke gedurende deze conferentie geuit werd. Dit is het werk Gods, zeide de spreker. Wij zijn Zijn volk en zoo wij zullen trachten zijn geboden te onderhouden, en onze plichten vervullen gelijk het den Heiligen betaamt, zullen wij de beloofde zegeningen ontvangen. Het is, onze plicht om onze tienden te betalen, en „aan anderen doen wat wij zouden wenschen dat men ons deed”. Hij spoorde de jeugd aan om het Evangelie te bestudeeren tehuis, en hunne jongelieden vergaderingen niet te verzuimen, zoodat zij zoo bereid zouden zijn, wanneer zij geroepen worden om het Evangelie aan de wereld te verkondigen. Hij gevoelde te moeten streven om zijn plicht te vervullen op eene wijze, die aangenaam in de oogen des Heeren zou zijn. Hij bad dat de zegen des Heeren op dit volk zou rusten.

Pres. Brigham Young van den raad der Apostelen gaf de volgende toespraak en zeide o.a. „Dit is een dag van verheuging. Ik gevoel behoefte om den naam van Jehova te prijzen voor Zijne zegeningen. God is zeer lankmoedig over de Heiligen der laatste Dagen. En zoo lang als wij trachten om de geboden des Heeren te onderhouden, zal vrede en voorspoed ons deel zijn. De gezette tijd voor de gunst van Zion is gekomen. Alhoewel wij door onze vijanden verdreven zijn, heeft God ons ondersteund. Wij zijn tot een groot volk geworden. Ik heb menigmaal de broederen hooren profeteren dat wij een machtig volk zouden worden. Hoe snel en wonderlijk is deze profetie vervuld! Dit volk zal het hoofd der wereld zijn. Ik ben een weinig met den toestand der wereld bekend. Het is een schande voor haar, dat er zulke ongerechtigheden in bestaan. De Heiligen der laatste Dagen zullen een leidend deel in deze natie nemen. Niet dat wij in opstand komen om een ander gouvernement te worden. Maar de reinheid der levenswijze zal triompheeren. Ik gevoel dit volk te zegenen.

Wanneer de geschiedenis die de Heiligen doorgemaakt hebben geheel geschreven is, zal het die van elk volk dat ooit geleefd heeft overtreffen. Wie heeft de getuigenis der waarheid? Is het hier? Is het in uw bezit? Is het met dit volk? Wij zijn gebonden om te slagen. Het kwaad zal nimmer triompheeren over ons, tenzij wij onzen Redder verzaken. Ik herinner mij den tijd dat Joseph en Hyrum hun dood in Carthage tegemoet gingen. Menige andere goede man is gestorven. Christus stierf. Doch niettegenstaande dit, is er geen kracht die den groei en vooruitgang der waarheid kan beperken. Nieuwe zendingen zullen geopend worden, en de armen en verachten zullen de waarheid ontvangen, en de dooden zullen het woord Gods hooren, en wanneer Christus komt zullen zij met kracht verrijzen.

God zegene u allen”.

Het koor zong den lofzang:

„Let the mountains shout for joy”.

Daarna stelde Pres. Joseph F. Smith de Algemeene Autoriteiten

der Kerk voor welke alle in hunne roeping erkend werden. En sprak vervolgens: Ik verlang om mijne dankbaarheid voor God te uiten voor de eendracht welke de Heiligen der laatste Dagen gedurende deze Conferentie bewezen hebben. Er zijn vele wetten waarna wij ons zelve nog niet ten vollen geregeld hebben. Ongetwijfeld zijn er beginselen die te rein en te verheven voor den tegenwoordigen toestand der Heiligen der laatste Dagen zijn. Niettemin geloof ik dat wij in genade toenemen. En ik bid dat de Heiligen het woord van wijsheid zullen houden, en hunne tienden zullen betalen, en bovenal dat zij de wet der liefde niet vergeten. Doet afstand van jaloerschheid, opstand, achterklapping en vitzucht, dat wij ware mannen en vrouwen zullen worden, die den naam des Heeren kunnen belijden. Dit is het doel van ons bestaan. Het is dat wij de zonde overwinnen zullen, en dat wij door de kracht des Heeren, Heiligen in daad en waarheid zullen worden. Ondersteun de zaak van Zion. Laat niemand lichtzinnig over de verordeningen van het Evangelie spreken. Laat niemand in minachting op de organisatie der Kerk nederzien die de Heer door zijn knecht Joseph opgericht heeft. Doch laat een ieder daarmede bekend worden en hunne kinderen in dezelve onderrichten. Ik geloof met heel mijn hart en kracht en verstand in den Vader van onzen Heere Jezus Christus en in den Heiland en het Evangelie, en in de goddelijke zending van den Profeet Joseph en in al de waarheid die mij bekend is. Er is nog zeer veel voor onze oogen verborgen. De Heere openbaart niet meer als wij verdragen en volbrengen kunnen. Er is niets dat de mensch uitgevonden heeft dat Gode niet bekend was. En een iegelijk die overeenkomstig de wet des Heeren wil leven, zal meer licht en waarheid ontvangen. God leeft, en verlangt dat wij onze zendingen ten uitvoer brengen. Wij zijn niet hier bij toeval, wij zullen verheerlijkt worden om met Christus te leven, zoo wij slechts aan God gehoorzaam zullen zijn. Ik heb alle eerbare mannen lief, want die zijn mijne broeders, en zonen van mijnen Vader, en ik verlang dat zij overeenkomstig de wet der waarheid zullen leven. Niemand kan een volle vreugde genieten, tenzij hij het plan gehoorzaamt dat de Heere daargesteld heeft.

Ik gevoel dat wij een tijd van vreugde door gebracht hebben. Ik geloof wij moeten iets doen om het geriefelijk te maken voor de vele menschen die hier ter Conferentie komen. En waar de Heiligen niet tot ons kunnen komen, daar zullen wij tot hen gaan, om hun denzelfden geest te brengen die wij hier genoten hebben. Wij maken dat het volk ons ziet. Wij hebben geen gevoelens tegen iemand. Het Evangelie is sterk en redelijk. Wij trachten onzen plicht te doen. Ik tracht niets zonder de eenheid en het goedvinden mijner Raadgevers te doen. Ik zal niets doen aangaande het Koninkrijk des Heeren tenzij wij van oog tot oog zien. Moge Israël door God gezegend worden. Weest getrouw aan uw familie vrouw en kinderen. Laat hen niet zoo ver gaan totdat zij in strijd met eer en deugd leven. Brengt hen op zoo het behoort, en zij

zullen van de waarheid niet afwijken. Houdt de jongens dicht bij u. Want wanneer gij hen in den nacht uitzendt (het gezelschap van verdorvenheid) zullen zij verdoold raken. Niemand die zijne kinderen veronachtzaamd heeft, zal in het koninkrijk Gods verheerlijking kunnen ontvangen.

Daarna spraken zijne beide Raadgevers Pres. Anthon H. Lund en Pres. John. R. Winder tot de vergadering welke ook heerlijke en leerzame onderrichtingen gaven. Pres. Winder sprak nog eenigen tijd over de groote verantwoordelijkheid die op onze schouders rust om het werk voor onze familien in den toegewijden Tempel te verrichten. Daarvoor heeft de Heere die laten bouwen. De vergadering werd ten einde gebracht door het zingen door het koor den lofzang „Hosanna”. De benedictie werd uitgesproken door den Patriarch John Smith.

De Conferentie werd voor zes maanden verdaagd.

De opkomst was wederom zoo sterk dat het noodzakelijk was om het nabij staande gebouw evenals in den voormiddag in gebruik te nemen, en er werd dus ook terzelfder tijd een vergadering gehouden waarover Apostel Heber J. Grant presideerde. Ook werd aldaar de Geest des Heeren in ruime mate door hoorders en sprekers genoten en de Algemeene Autoriteiten aan de gemeente voorgesteld. Sprekers waren de Apostelen Matthias F. Cowley, John. W. Taylor, Abraham O. Woodruff en Heber J. Grant.

Het vinden van Olga.

door NEPHI ANDERSON.

Vervolg van bladz. 173.

Sergent Lusk volbracht zijne opdracht en keerde op den juisten tijd naar zijne compagnie in de voorhoede terug. De laatste emigratie was veilig voorbij getrokken, en nu was hun eenige plicht om de bewegingen van de invallende armee gade te slaan en te doen wat zij konden om hun voortgang aan te drijven. Sid. handelde vreemd, zoo was de gedachte van Horace. Hij wilde zeer weinig van Olga zeggen, behalve dat zij een lief meisje was en dat zooals hij hoorde, met den trein veilig op de plaats van bestemming was aangekomen. Het was tevens op toevallige wijze, dat hij in bedekte termen den waren staat van zaken vernam, door van een strijdmakker schertsend te hooren vertellen van Sidney en aangaande dat Deensche meisje en het groote „geluk” dat hij gehad had.

Dientengevolge zeide Horace weinig tot Sid, doch volbracht zeer nauwgezet zijn plicht. Zij waren thans zeer dicht nabij de troepen en dikwerf in gevaar. Bij eene gelegenheid hadden zij tot de kruin van een heuvel gereden binnen het gezicht van den vijand, en Horace had de onaangename ondervinding een kogel

langs zijne ooren te hooren fluiten. Zij beantwoordden het vuur nimmer, zoodat er in werkelijkheid geen gevecht plaats had.

Het is niet de bedoeling in dit verhaal de geschiedenis van de „Echo Canyon strijd” weer te geven. Het zij genoeg hier te zeggen, dat de gouvernementstroepen verplicht waren hunne winterkwartieren buiten Utah te betrekken. De meesten van de Utah-militie gingen terug naar hunne haardsteden, terwijl een kleine wacht in de gebergten werd gelaten. Sid. ging huiswaarts en het was Horace's lot te blijven tot in den winter. Een aantal malen werd hij met bevelen afgezonden, en elke keer, had hij dezelve stipt en nauwkeurig volbracht.

De winter kwam dit jaar zeer spoedig, streng en snel. De Utah-militie was niet al te warm gekleed, en zij zou wellicht zeer geleden hebben, indien het warme vuur van vaderlandslicfde niet in hunne zielen had gebrand, en de uitwendige winden en stormen gematigd hadden.

Horace zou gaarne huiswaarts gegaan zijn om te zien hoe zij het tehuis maakten, en in het bijzonder zijne moeder, en ja, ook Olga. Er was geen twijfel, Sid. liet de gelegenheid niet ongebruikt voorbijgaan, doch op zijn post blijven dat zou hij doen, indien het noodig was den geheelen winter.

Op zekeren dag riep de kapitein Horace in zijn tent en vroeg hem of zijn paard in een goeden toestand was.

„Ik denk, kapitein, zoo goed als een van onze andere dieren”.

Wel, ik heb een zeer belangrijke boodschap, welke naar Salt Lake gebracht moet worden. De wegen zijn slecht en wellicht door de sneeuw zeer gevaarlijk, doch ik denk dat gij er wel door zult komen. Wilt gij gaan?

„Zekerlijk, ik denk dat ik er zoo goed door kan komen als iemand anders”.

„Dank u, broeder; God zegene u op uwen weg”.

Den volgenden morgen vroeg vertrok Horace. Het was in het begin van December. De sneeuw lag zeer hoog, daar er gedurende den nacht veel was gevallen. En de lucht had het aanzien alsof de sneeuwstorm nog niet over was; doch Sergeant Lusk was in opgeruimde stemming als hij de bergpas inreed en zijn paard langzaam liet voortgaan. Hij tastte in zijn zak om zich te overtuigen dat hij het pakket met brieven bij zich had. Zij waren veilig in zijn binnenzak, nevens zijn eigen brief en eene fotografie, eene fotografie van een rond, eenigszins popachtig gelaat, het hoofd bedekt met glad haar, met in het midden eene scheiding. Het is waar, het was hem in de gedachten gekomen dat het meisje bij de beek, Olga was, doch hij kon het niet in overeenstemming brengen met dat, hetwelk hij zich in zijne gedachten had voorgesteld, naar hij dacht van wege het portret dat hij met zich droeg. De twee gezichten wilden niet harmoniëeren. Daar ontbrak iets in het aangezicht van het meisje der emigrantten. Hij kon niet zeggen wat het was; het was zulk een spitsvoudig, onbeschrijflijk iets.

Bal dat was een hevige rukwind. Het blies een wolk los sneeuw in het aangezicht van den ruitser.

De jonge man was zekerlijk weder droomende, ofschoon het klaar lichte dag was en de zon van tijd tot tijd van achter de wolken te voorschijn trad, welke al dikker en dikker werden. Deze maal waren zijne droombeelden rond het ideale gelaat gevestigd. Beginnende met het portret in zijn zak, eerst verdween de rechtvoetige stoel, dan de ronde tafel, daarna verdween het hoepelrokachtige kleed, en veranderde in een kleed van fijner materiaal, hetwelk sierlijk nederhing; daarna nam het haar een donkerder tint aan, en de oogen waren beslist bruin; en ten laatste kwam die onverklaarbare uitdrukking op het gelaat welke de ziel van het geheele beeld was, en welke het onuitwischbare in het hart van den jonkman drukte. Alles moet een naam hebben, en hij had dat wezen Olga genoemd.

De storm kwam met een vlaag van de bergen, en Horace was voor een oogenblik met blindheid geslagen. Zijn paard stapte langzamerhand door de zich hoog opgehoopte sneeuw. Somtijds kon hij den weg nauwelijks onderscheiden. Omstreeks middag hield Horace aan de zijde van een rots stil waar hij van den wind beschut was en gaf zijn paard uit een kleine zak wat graan, terwijl hij zelf een ontbijt nam. Toen steeg hij wederom op, doch het scheen dat de storm meer en meer in hevigheid toenam. Zijn voortgang was buitengewoon langzaam, en als de nacht begon te dalen zoo was hij nog niet de bergengte ten einde. Bovendien begon zijn paard reeds eenige teekenen van uitputting te geven, doch hij moest voorwaarts. In zulk een nacht stil te houden, betekende een zekere dood.

De nacht kwam zwaar en donker, en Horace kon niets anders doen dan zijn paard zijn eigen weg te laten gaan zoo goed hij kon. Hij had dezen weg vele malen over geweest en het paard zou zonder twijfel het pad houden. Toen begon Horace de koude te gevoelen, zoodat hij van zijn paard afsteeg en stapte eerst nevens zijn paard en later achter hetzelfde, in het spoor zoo juist gemaakt. Op deze manier reisden zij voor een langen tijd, voor vele uren, naar het de jonkman toescheen. Hij was niet spoedig uitgeput, doch het scheen thans alsof zijne krachten hem begonnen te begeven.

Omstreeks middernacht gevoelde hij zich overtuigd dat hij de bergpas uit was, doch of zijn paard noord- of zuidwaarts ging kon hij niet zeggen. Hij was door de koude bevangen en hij kon zichzelf niet verwarmen, welke pogingen hij daartoe ook deed. Wat zou het zijn indien hij en zijne opdracht verloren zouden gaan? Wel, hij zou zijn best doen en God zou voor het overige zorg moeten dragen.

(Slot volgt).

Verzamelaars van boosheden profiteeren niets.

De Sifer.

Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

SYLVESTER Q. CANNON, 120 Izaäk Hubertstraat, Rotterdam.

De Rustdag of Sabbat.

DOOR JAMES H. ANDERSON.

Positie van de Heiligen der laatste Dagen ten volste verdedigd bij het doorlezen van het woord Gods.

Sommige menschen geven zich over aan veel gepeins en kwelingen over de vraag, welken dag der week de Heere toch wel als rust- of sabbatdag geheiligd heeft, op welken de mensch zich aan den arbeid zou onttrekken, om zijn tijd te besteden in Godsdienst oefeningen en het grootmaken van den naam des Allerehoogsten.

De oneenigheid over dit onderwerp verrijst hoofdzakelijk onder diegenen die den Bijbel als Gods Woord aannemen, en toch op tegenstrijdige uitlegging der schriften gesteld schijnen. Doch buiten allen twijfel is één een dag van de zeven als de sabbat gesteld, maar welke de zevende dag dan eigenlijk is, dit te weten veroorzaakt een tamelijk groot onderzoek. Het is goed om eerst een juist begrip en een overzicht te hebben van de discussiën over dit onderwerp, om in staat te zijn te overwegen hoe wij veilig het eind van den strijd tusschen de verschillende opiniën kunnen bereiken.

Indien wij den geloovigen in den Bijbel zouden vragen, bij wien in de eerste plaats de eindbeslissing zou moeten berusten, dan zou het antwoord zijn: „Gods woord”. Maar hoevelen zijn er die denken dat hunne inzichten het Almachtige woord is, en het fundamenteele feit dat de Heer gesproken heeft niet vaststellen!

Het boek van Genesis deelt ons mede, dat de Heer Zijn schepping en werken eindigde op den zevenden dag, en van al Zijne werken rustte; en dat Hij dien dag zegende en heiligde als een rustdag. Het vierde gebod geeft ons een gelijksoortige bepaling en verklaart, dat iedere zevende dag een sabbat zal wezen waarop men niet zal arbeiden en dat dien dag heilig zal gehouden worden. De instelling van den Sabbat is van den Heer en niet van den mensch; daarom de reden van zijne waarneming, zoowel als de aanwijzing en vaststelling van dien dag is het gebod des Heeren.

Indien Israël alleen door de woorden van het vierde gebod geleid werd, hoe kon het dan weten welke de zevende dag was, rekenende van den tijd die in Genesis beschreven wordt: als daarin slechts de eenige toespeling bestaat? Wij kunnen misschien

in de meening verkeeren dat er een register gehouden werd in de verdeeling van tijd in zevendaagsche tijdvakken. Mogelijk, want de sabbat was ouder dan Mozes, en het gebod dat haar onderhouding beveelt geeft geen teeken dat het iets nieuws voor Israël was. Nochtans het bewijs is meer tegen dan voor, dat er zulk een register gehouden was, en indien er zulk een geschrift bestond (waarvan wij evenwel geen kennis hebben) dan nog plaatst met nadruk en uitsluiting de openbaring des Heeren, voorkomende in het 23ste hoofdstuk van Leviticus het terzijde voor een nieuwen dag.

Vijfentwintig eeuwen waren vervlogen sedert de merkwaardige gebeurtenis in den hof van Eden plaats had, en het is uit de heilige geschiedenis af te leiden dat de kinderen Israëls, Sabbathhouders als zij waren, niet wisten waar zij beginnen moesten. De Heer moest hun dat bekend maken. De noodzakelijke eigenschap van dit gebod, dat in Leviticus voorkomt, is dat de Heere den bijzonderen en uitsluitenden dag noemde, die van af dien tijd, de achtereenvolgende Sabbaten instelde. Of nu die Sabbat die Hij aanwees, de zevende dag was in tijdrekening van de schepping, en of die al of niet dezelfde is als onze tegenwoordige Zondag, of wel Dinsdag of Zaterdag, wij zijn zonder middelen om het te kunnen nagaan.

De afwezigheid of het bezit van deze kennis kan niets tegen het feit inbrengen, dat de Heer te dien tijd, den vijftienden dag der eerste maand als een sabbat aanwees. Die dag was door hem vastgesteld. Of Hij nu de vorige orde der Sabbathhouding veranderd had of niet, de nieuwe dag is als Sabbat juist zoo heilig als de oude. Hij was machtig om dien dag te benoemen, wat Hij ook deed.

Nu komt er een eigenaardigheid in de joodsche rekening om de theoriën op te stellen van een absolute en onveranderlijke zevendaagsche opvolging. Het is namelijk dit, dat de joodsche maand volgens de gestalten der maan werd berekend en de maanden hadden beurtelings negentwintig of dertig dagen. Dit maakte 354 dagen per jaar of 12 maanden, of vijftig weken en 4 dagen. Nu, dit zou een vernietiging van den Sabbat zijn, of het gebod om den 5den der eerste maand te vieren moest overtreden worden. De joodsche wijze om de dertiende maand in te voeren eenmaal in ongeveer drie jaar, om met de jaargetijden even te blijven, kon de zaak niet verhelpen, want dan nog kan men het jaar niet in gelijkelijk weken verdeelen. Om dit feit te vinden, worden wij gewezen op het gebod, vervat in Leviticus XXIII, dat na zeven compleete sabbaten van den eersten dag der sabbatsweek, de volgende, of vijftigste dag, een speciale sabbat was, die den geregelden rustdag opvolgde, en dan kwamen de „zes dagen zult gij arbeiden” in geregelde orde

Dit beantwoordt de tegenstrijder, maar waar plaatst het ons? Juist hier -- wij hebben dan een verzetbaren Sabbat onder de Hebreëen, onder het Mosaische wetboek, en terwijl de rustdag het eene jaar op Zaterdag valt, komt die het volgende jaar op

Zondag, en een ander jaar op Maandag, enz., iederen dag der week een beurt als sabbat gevende. Op deze wijze werden de jaargetijden en het heilige jaar te zamen redelijk wel gehouden — drienvijftig geregelde sabbatten in tweenvijftig weeken, hebbende ieder zes werkdagen maakt 365 dagen tezamen. Maar de willekeurige zevendaagsche rekening is door het gebod des Heeren op geteekend in het 23ste hoofdstuk van Leviticus, in welke wijze men het ook plaatst, terwijl het gebod om na zes arbeidsdagen op den zevenden dag te rusten, door het geven van een extra Sabbat in ieder jaar, streng is onderhouden.

De zaak van extra sabbatten is niet twijfelachtig, want Leviticus 23 gebiedt dezulke den kinderen Israëls in menigte, behalve de week der Sabbatten en een specialen dag, die de gronden voor verzetbare Sabbatten geeft, den eersten, achtsten, tienden en vijftienden dag van de zevende maand; deze waren evenals andere dagen, door den Heer als Sabbatten gesteld. Dit, zoo zal men ons toestemmen, brengt ons wederom tot de overwinning van een verwarring, dat de Sabbat, is de dag des Heeren, de rustdag voor Zijne kinderen, en het is een voorrecht om dien dag in te stellen en ons bekend te maken hoe die gehouden moet worden. Hij eischte van het oude Israël meer dan één dag uit de zeven voor een sabbat, gelijk Hij daartoe het volste recht bezat. Alleen dit feit dwingt tot de toestemming dat het vierde gebod slechts een gedeelte is van de Bijbelsche wet aangaande de Sabbat en dat het aandringen tot de erkenning van een eigenmachtig zevendaagsche verdeeling een onvolmaakte weergeving van het woord des Heeren is, en gelijk staat met de overtreding van Zijn wet, omdat zij ongehoorzaam daaraan is.

Nog iets over die zevendaagsche rekening.

Indien er geen buitengewone sabbatten geweest waren om het te veranderen, en indien de eerstgenoemde dag in Leviticus 23 in geregelde orde de zevende vanaf de schepping geweest was, konden wij dan de zevendaagsche verdeeling berekenen van den tijd dat de wet aan Mozes gegeven werd, tot op den huidigen dag? Neemt de registers voor een antwoord.

Er had een merkwaardige gebeurtenis plaats bij de inneming van het beloofde land door de kinderen Israëls, zooals wij lezen in Jozua 10 : 13, „dat de zon en de maan bijna een ganschen dag stilstonden”. Rekent dit uit. Werd die dubbele dag voor één of voor twee dagen gerekend? In Genesis wordt avond en morgen gerekend als de dag. Dus volgens den regel moest die dubbele dag, waarvan Jozua spreekt één dag zijn, en toch op het punt van tijd is het twee dagen. Maar er is nimmer een dag aan dien gelijk geweest, zoo meldt de Bijbel, daarom was het geen dag die tot de zeven behoorde op 't gebied van den tijd, aldus volgens de rekening van Genesis. Nu, eischte de Heere van de kinderen Israëls om dezen dag als één dag te rekenen, en op deze wijze den eersten dag der volgende week brengen in plaats van den laatste dag van de voorgaande week; of drong Hij aan dat

zij hem als twee dagen zouden rekenen, en aldus maken dat de zesde dag zou voort gaan tot de plaats van den zevende? Of liet Hij het onaangeroerd? Nu, gij die u houdt aan Zevendaagsche verdeling, komaan en spreek de waarheid: Zeg mij wat de Heer er mee deed, of wat de kinderen Israëls deden, want gij weet het niet, en kunt het ook niet uitrekenen.

Deze gebeurtenis, onbeduidend voor Sabbatsrekening, plaatst u geheel terzijde van uw fout om het geheele gebod dat God op den Berg Sinaï gaf te nemen in betrekking tot het houden van Sabbatten. Zoo gij ooit terecht gezet wenscht te worden, dan zal het zijn door het erkennen van het directe gebod des Heeren, want Hij is een, „Heer ook van den Sabbat”. Hier hebben wij wederom het einde van de verwarring. De Heere moet zeggen welken dag Hij verkiest welke wij zullen heilig houden, want tenzij de Heer spreekt kan de mensch het niet weten — Hij kan het niet door berekening leeren. Zelfs de joodsche zevende dag kan een vierde, vijfde of zesde dag wezen in de geregelde week van de schepping; wie zal het zeggen.

Maar faalt dan de Bijbel om een bepaalde verklaring te geven na de dagen van Mozes, als de aannemelijke sabbatdag des Heeren? O neen! De geschriften van het Nieuwe Testament zijn geheel duidelijk. Door Zijn persoonlijke bediening en voorbeeld, hield de Heere Jezus onmiddellijk na Zijne opstanding Zijn sabbat met Zijne discipelen. Volgens onze tegenwoordige tijdrekening van (Johs. 20 : 26) was het de eerste dag der week. Dat was onze Zondag. In het begin der wereldgeschiedenis had de Heer den Sabbatdag geheiligd; het was de zevende dag nadat Hij het scheppingswerk begonnen had, en op lateren datum gaf Hij het gebod om dien te houden. In de werkelijke opening van Zijn werk als redder, heeft Hij wederom Zijn Sabbat geheiligd. en ditmaal op den eersten dag der week. Zijne discipelen konden onder deze omstandigheden niet falen om Zijnen wil te kennen, en dus hielden zij daarna den dag des Heeren op Zondag. (Hand. XX : 7; I Cor. XVI : 2.) Het geven van de groote openbaring op den dag des Heeren aan den beminden discipel Johannes, karakteriseerde de latere waarneming van den Zondag-Sabbat als aangenaam voor God. In zijn veronderstelde strikte zevendaagsche verdeling, cijfert de volger van die theorie de eerste Christenen, en ook de vroegere Apostelen, ja den Heer zelf weg, als zijnde in dwaling met den dag die Hij als zijn Sabbat moest hebben, en gaat terug tot den tijd van Mozes om uit te vinden dat hij zelfs geen rechtvaardiging vindt in de wet die in Christus vervuld is. Voorwaar 's menschen onzekere berekening is het einde van de verwarring niet. De Sabbatdag des Heeren is door Hem ingesteld en aangewezen, maar niet door zwakke en toch vaak verwaande menschen.

In de bedeeling van de volheid der tijden zijn de Heiligen niet van een zeker en vast woord aangaande dit onderwerp ontbloot. Haar verklaring is in overeenstemming met de geschriften van het Nieuwe Testament.

In dezen tijd heeft God wederom zijn Sabbat verklaard — onzen tegenwoordigen Zondag. Het was zijn recht juist zoo wel in deze dagen als in vroeger eeuwen om zulks te doen, en Hij beoefende het ook. De wijze man verkrijgt voordeel door verkregen informatie, en zoo diegenen die er van profiteeren en de eenvoudige waarheid verstaan, dat de zaak om den Sabbat te zetten den Heere toekomt; en sedert Hij het uitgemaakt heeft, zullen zij het aan Hem overlaten, en zich verheugd gevoelen, om zijn gunst en zegeningen te zoeken, door Hem in geest en waarheid te dienen.

Mill Star.

Arnhemsche Conferentie.

De halfjaarlijksche Arnhemsche Conferentie van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen werd gehouden op Zondag 25 Mei 1902.

Tegenwoordig waren: President Sylvester Q. Cannon van de Nederlandsch—Belgische Zending. Ouderlingen Gerard B. Denkers, Leo van den Akker, John. H. Peterson en Corn. de Graaf, Jan Meibos Hz. uit Den Haag, Meeuwes Bakker van Utrecht, en Jan van Dalen uit Dordrecht, allen uit de Rotterdamsche Conferentie; van de Amsterdamsche Conferentie Ouderlingen William W. Lillywhite, Henry E. King, Guy A. Wilson en Geo. Hickenlooper van de Groninger Conferentie; Prest. Jos. C. Platt, Ouderling B. A. Denkers en Jan Klein; en de President en reizende zendelingen der Arnhemsche Conferentie.

De morgenvergadering werd gehouden in het gewone lokaal, Walstraat 6. Conf. Pres. Geo L. Weiler opende de vergadering ten 10 ure door te laten zingen van het lied 26,

„Alles is wel”,

gebeden door Ouderling Jos. C. Platt, waarna de vergadering werd voortgezet door het zingen van lied 102,

„O zal'ge ure van gebed”,

Ouderlingen John. W. F. Meyers en Leo van den Akker bedienden het Avondmaal, waarna President Weiler op gepaste wijze een woord van inleiding sprak, heette de vergaderden hartelijk welkom, en stelde de Algemeene Autoriteiten voor, benevens Apostel Francis M. Lyman, als President der Europeesche Zending, Sylvester Q. Cannon, als President der Nederlandsch-Belgische Zending, Geo. L. Weiler, President en Benj. H. Robison, John. W. F. Myers, Ella R. Hunt, en Gerrit J. Kruitbosch, reizende Zendingen der Arnhemsche Conferentie, alsmede de lokale ambtenaren, welke eendrachtiglijk in hunne roepingen werden erkend.

Ouderling G. B. Denkers was de eerste spreker. Hij verheugde zich in den vooruitgang die gemaakt is, gedurende den tijd zijner afwezigheid en zeide dat wij door den geest des Heeren getuigenis bekomen, dat wij ons op het rechte spoor bevinden, 't welk leidt tot eeuwige zaligheid. Hij sprak over de goedheid des Heeren om

Zijn Priesterschap onder ons te mogen hebben; 't is Gods genade dat wij tot hier gekomen zijn Hij sprak over den toestand der wereld, hoe de vloek het land begint te verteren omreden zij de wetten en inzettingen des Heeren veranderd heeft. Hij gaf zijn getuigenis aangaande de herstelling van het Evangelie en nam afscheid van de Arnhemse Conferentie. Daarna sprak Ouderling Geo. Hickenlooper tot de vergadering. Hij sprak over het voorbereidingswerk voor de komst van Christus, en zeide dat het zeer gevaarlijk voor de Heiligen der laatste Dagen is, om zich zelven te beloven om morgen of in de toekomst een beteren man of vrouw te zullen worden, of naar het Evangelie te leven. Wij moeten zulks nu doen. De wereld verwonderde zich in de dagen van Christus over Zijne kennis in de Schriften en zoo is 't met ons, alhoewel wij ook verworpen worden. Onze kennis zal grooter worden naar gelang wij Gods geboden onderhouden. Hij nam eveneens afscheid van de Heiligen, daar hij reeds van zijne zending ontslagen was. Ouderling Gerrit J. Kruitbosch nam den overigen tijd in. Spreker las de eerste drie verzen uit 1 Tim 4 voor, die hij met veel talent verklaarde en drong er zeer op aan dat wij één zouden zijn met elkander, zooals Christus met Zijnen Vader en Zijne discipelen één was, want indien wij niet één zijn, zoo zijn wij uit Hem niet. Spreker besloot met een krachtig getuigenis van het Evangelie. Daarna werd de vergadering gesloten door het zingen van lied 53

„Wij danken U Heer voor Profeten”.

Dankzegging door Ouderling Wm. M. Lillywhite.

Om 1.30 uur werd een Zondagschool herhalings-oefening gehouden, en geleid door den President Hendrikus J. Pistorius en werd geopend met het zingen van Lied 170:

„Welkom, welkom, Sabbatsmorgen”.

Gebeden door Ouderling Benj. H. Robison, waarna onder leiding van Bro H. W. Evers lied 86 werd gezongen waarna men tot de oefeningen overging, waaruit bleek, dat een groote lust tot onderwijzing en leeren aanwezig is. De onderwerpen die verhandeld werden, waren over de herstelling en het bestaan van het Koninkrijk Gods. Eene zeer vrijmoedige geest beiden van leeraars en leerlingen werd gemanifesteerd, en de onderwerpen werden met geestdrift behandeld. Tot opluistering der gelegenheid zong Ouderling Geo. Hickenlooper het lied:

„The Lord is my light”.

Dankzegging door Ouderling W. M. Lillywhite. Wij gevoelen dat het Zondagschoolwerk en zijn doel onschatbaar is

De avondvergadering werd gehouden in het Loge-gebouw en geopend om 7 uur met het zingen van lied 160:

„Heer, ai, maak mij uwe wegen”, enz.

Gebeden door Ouderling Gerrit J. Kruitbosch en de vergadering werd voortgezet door het zingen van lied 23:

„Wat is het Evangelie” enz.

Ouderling Jan Meibos Hzn. was de eerste spreker. Hij besprak den afval van het Evangelie, wat door Christus geleerd werd en den toestand waarin de wereld zich bevond zonder een Profeet die door den Heere aangesteld behoord te zijn. Ook maakte hij de herstelling van het Evangelie bekend, en bewees op grond der Schriften dat zulks noodzakelijk was, en dat zoo wie de zaligheid zal willen genieten, zich aan de verordeningen van het Evangelie zal moeten onderwerpen.

President Sylvester Q. Cannon was de volgende spreker. Hij sprak over de eenvoudigheid die de dienstknechten des Heeren kenmerkt, zoowel in den omgang als in hunne prediking. Zij hadden niet van noode om een predikatie te bereiden om het menschdom met het Evangelie in kennis te stellen. Zij komen niet om menschen te behagen, maar om eenvoudig de wereld te waarschuwen voor datgene dat te komen staat. En al hetgeen dat de Ouderlingen dezer Kerk verkondigen, kunnen zij door den Bijbel bewijzen. Daarna deed hij nog eenige aanhalingen uit het leven en de zending van den profeet Joseph Smith en het Boek van Mormon, en noodigde een ieder uit dit Evangelie te onderzoeken.

Ouderling Henry E. King zong als tusschenzang een solo getiteld:

„Laat ons vriendelijke woorden steeds spreken”.

begeleid door orgelspel, door Zuster Ella Hunt.

Ouderling Bernard A. Denkers was de laatste spreker. Deze zeide o.a. dat hij gekomen was als prediker van het Evangelie dat door onzen Heiland eenmaal verkondigd is geworden. En behandelde in korte trekken het punt van de wedergeboorte. Spreker besloot met al de krachten die hij bezat met een getuigenis van de echtheid onzer boodschap en van de waarheid der woorden welke gedurende de Conferentie gesproken waren. De vergadering werd ten einde gebracht door het zingen van lied 71,

O, vast als een rotsteen, enz.

Dankzegging door Ouderling Meeuwes Bakker.

Op Maandag 26 Mei, des voormiddags om 10 ure, werd een Priestervergadering gehouden waarin Conf. Pres. Geo L. Weiler de Statistiek-verslag der Arnheemsche Conferentie gedurende de acht maanden tot op 30 April 1902 voorlas, hetwelk luidde als volgt: Aantal Zendelingen 5: Zeventigers van Zion 4, Vrouwelijke zendelingen 1. Lokaal Priesterschap 20. Ouderlingen 5, Priesters 5, Leeraars 4, Diakenen 6. Leden 173. Totaal ambtenaren en leden 193, kinderen onder acht jaren oud 70. Totaal aantal zielen 263, (zendelingen niet medegerekend.) Het verslag der werkzaamheden is als volgt: Traktaten verspreid 3711, Boeken 60. Huizen bezocht met eerste traktaat 1409, door uitnoodiging 402. Evangeliegesprekken met vreemdelingen 883. Vergaderingen gehouden 84, Zondagsscholen 32, Theologische klassen 26, Priestervergaderingen 9, Personen gedoopt 15,

waarvan 1 kind van leden, bevestigd 15. Kinderen ingezegend 14. Vertrokken naar Zion 12, naar andere Conferenties 6. Van andere Conferentiën ontvangen 9. Nieuwe intekenaren voor de *Ster* 10.

Verder deelde de Ouderlingen hunne ondervindingen en gevoelens mede, waarna President Sylvester Q. Cannon hen in hunne roepingen aanmoedigde en de noodige instructies verleende.

Met tevredenheid kunnen wij zien dat het werk ook in de Arnheemsche Conferentie voortgang maakt, de vergaderingen werden alle zeer goed bezocht. Het nieuws dat deze Conferentie zou plaats hebben was reeds door onze vijanden in de nieuwsbladen gepubliceerd. Ook de Ouderlingen en leden der Arnheemsche Conferentie hadden hunne beste krachten aangewend om het zoo veel mogelijk bekend te maken. Het weder was ons bijzonder gunstig en het bleek, dat er in de avondvergadering 95 vreemdelingen aanwezig waren. Wij zijn overtuigd dat ook deze Conferentie een middel geweest is, om vele menschen met den waren toestand onzer Kerk bekend te maken. Leo van den Akker, *Secr.*

Ontslag en Benoemingen.

Ouderling Joseph Leroy Alvord is aangewezen om in de Rotterdamsche Conferentie werkzaam te zijn.

Ouderling Stanley S. Stevens is van zijne arbeid in Brussel ontslagen en geroepen in Amsterdam verder te arbeiden.

Ouderling George Hickenlooper is van zijne zending eervol ontslagen, om met het stoomschip „*Commonwaelth*” den 5en Juni van Liverpool naar huis te vertrekken. Ouderling Hickenlooper heeft zijne zending in de Rotterdamsche en Amsterdamsche Conferentiën vervuld.

Een gezelschap van 14 Heiligen van Nederland, benevens eenige van Duitschland, is onder leiding van Ouderling Hickenlooper, den 3en Juni van Rotterdam naar Engeland afgevaren.

Gemengd Nieuws.

De „*Latter-day Saints University*” in Salt Lake City, Utah, eene der voornaamste hoogeschoolen der Kerk, is in het getal van studenten gedurende het laatste jaar grootelijks toegenomen; het aantal is nu ongeveer 1000. Vele kostbare geschenken zijn aan die Universiteit gemaakt geworden. Onder dezen is eene groote piano van allerbeste kwaliteit voor 1200 dollars (f 3000) gewaardeerd, en werd onlangs door de maatschappij welke dezelve vervaardigd heeft, geschonken.

I N H O U D :

Twee en Zeventigste algemeene Conferentie blz. 177	Arnheemsche Conferentie Blz. 159
Het vinden van Olga „ 182	Ontslag en Benoemingen „ 192
De Rustdag of Sabbat „ 185	Gemengd Nieuws „ 192

Uitgave van S. Q. CANNON, *Izaak Hubertstraat 120*, Rotterdam
Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.